

De Europese inflatietop in de 20^{ste} eeuw

De inflatie die in de vroege jaren twintig van vorige eeuw Duitsland in haar greep hield, is de oudste in Europa en komt in Loven Boven sinds april dit jaar uitgebreid aan bod. De Duitse inflatie duurde 23 maanden en de inflatiepiek vond plaats in november 1923. Er kwam een einde aan deze inflatie met de invoering van de Rentenmark.

Griekenland kende een hoge inflatie in 1944. In 1942 was de grootste waarde op een bankbiljet 50.000 drachme; in 1944 was dat 100 biljoen drachme. Op 15 september 1944 werd een



postzegel uitgegeven met het fort van Burzi t.w.v. 5 miljoen drachme (Yv. Nr. 479 – Mi nr. 481). Bij de munthervorming in november 1944 werd 1 nieuwe drachme ingeruild voor 50 miljard drachme. Hierdoor kwam er echter geen einde aan de inflatie, immers nadat de Duitsers in oktober 1944 uit Griekenland waren verdreven, keerden de verschillende bevrijdingsgroeperingen met uiteenlopende politieke strekking zich tegen elkaar, hetgeen leidde tot een burgeroorlog die duurde tot 1949. Tot 1955 werden enkel zegels in drachme uitgegeven. De hoogste waarde op zegel Yv. nr. 603 – Mi. nr. 614 was 20.000 drachme. Een nieuwe valutahervorming in 1954 (1 nieuwe drachme = 1000 oude drachme) bracht nog geen oplossing en het was wachten tot de 2^{de} helft van de jaren vijftig vooraleer de economische situatie terug onder controle was.

De Tweede wereldoorlog speelde een grote rol in de hyperinflatie van 1945-1946 in Hongarije, echter ook het feit dat de nationale munt, de pengö, vóór 1939 reeds verschillende malen werd gedevalueerd en Hongarije in de oorlog het kamp van de verliezers koos, had een belangrijke invloed op de economische toestand. Het verhaal van de Weimarrepubliek werd actueel: door de Russische eis voor schadevergoeding, het extra bijdrukken van geld omdat het onmogelijk was die schuld af te lossen, verloor de pengö aan waarde. Een tijdelijk herstel door goedkopere en meer export kon ook nu de voorthollende inflatie niet stoppen. Getuigen hiervan zijn, naast de oude bankbiljetten, de postzegels die verschenen in de periode augustus 1945 tot juli 1946. In de maand juli 1946 verdubbelden de prijzen elke 15,6 uur.

Op 1 januari 1946 had de overheid een poging ondernomen om de inflatie in te dijken door de invoering van adópengö, een munt met een dagelijks schommelende waarde t.o.v.. de pengö, doch ruim een half jaar later was de waarde gestegen tot een bedrag met 36 nullen. Op 1 augustus introduceerde de overheid de Hongaarse forint. Deze munt kreeg het internationale vertrouwen, hetgeen leidde naar een economisch herstel. De inflatie duurde 15 maanden.

Nog dit: in de Michel catalogus vinden we bij reeks nrs. 870/877 info over de posttarieven op 1 mei 1946. Het tarief voor drukwerk tot 20 g bedroeg 800.000 pengö, voor een postkaart 1.200.000 en voor een nationale brief 2.000.000 pengö en voor een aangetekende het dubbel.



Op 19 april 1991 kondigde de Joegoslavische premier aan dat de wisselkoers t.o.v. de Duitse mark zal worden aangepast om de inflatie van 120% een halt toe te roepen. Deze devaluatie van 30% volgde op de vorige die sinds 1 januari van dat jaar plaats vond. Na de dood van Tito in 1980 had Joegoslavië als gevolg van gebrek aan leiderschap te kampen met politieke instabiliteit. Het gevolg hiervan was economische achteruitgang en een verhoogde inflatie. Minder werkgelegenheid, meer onenigheid tussen de verschillende bevolkingsgroepen mondde uit in een begin van een hyperinflatie en de oorlog tussen de bevolkingsgroepen die ieder een eigen land wilden. Vanaf 1992 maakten alleen Servië en Montenegro deel uit van Joegoslavië die voortaan de Federale Republiek Joegoslavië was. Het is dit land dat de hyperinflatie kende tot

in 1994. Op het eind van de 2 jaar durende hyperinflatie was de geldontwaarding opgelopen tot meer dan 300 miljoen %.